

“Aplicar la política de la UE té un cost”

El secretari general de Relacions Exteriors de la Generalitat de Catalunya, Joaquim Llimona, opina que els governs autonòmics paguen un cost polític important per aplicar algunes decisions de la UE, com ara les que afecten l'agricultura. Per això, argumenta, també han de poder participar en l'elaboració de legislació europea que afecta les seves competències.

—Ha estat a Costa d'Ivori, on la Generalitat de Catalunya finança un centre hospitalari. Quina importància té aquest projecte de cooperació?

—A Costa d'Ivori vam anar a posar en marxa un projecte integral de salut, que comporta un centre hospitalari però també d'altres actuacions. A més aquest projecte s'emmarca en un àmbit d'actuació molt concret, el sanitari a l'Àfrica. Aquest any hem doblat els recursos de cooperació i treballarem en un pla director que marcarà l'estratègia del Govern català per als propers quatre anys.

—Quins altres països són prioritaris en projectes de cooperació?

—Això ho ha d'aprovar el Parlament a l'octubre o novembre. Nosaltres proposem Costa d'Ivori, Moçambic i Etiòpia, a l'Àfrica; però hi ha d'altres del Carib, Amèrica Central i Llatinoamèrica.

—I per què, per exemple, es tria Costa d'Ivori?

—Perquè hi ha tradició de cooperació catalana. Nosaltres necessitem triar països on hi hagi ONG o ordes religiosos amb vinculació a Catalunya, perquè no tenim la capacitat de desembarcar en un país on no hi ha presència catalana. Ens costaria més diners desembarcar que fer projectes. A més, Costa d'Ivori és un país on es donen unes certes condicions d'estabilitat social i política. Per fer cooperació, cal aquesta estabilitat. Per fer ajut d'emergència, no cal.

—Quins altres objectius hauria de tenir el pla estratègic que s'ha de presentar al Parlament a l'octubre?

—L'ensenyament, que és un altre sector essencial per promoure el desenvolupament, i la governabilitat. És a

dir, millorar el funcionament dels serveis públics o contribuir a eradicar el fenomen de la corrupció. Hi ha estudis fets pel Banc Mundial que indiquen que la taxa de mortalitat infantil i l'esperança de vida estan inversament relacionades amb la corrupció. Com menys corrupció, més esperança de vida té un nen d'aquell país. Altres sectors importants són el foment del diàleg i la cultura de la pau i la lluita per la igualtat de gènere.

—La Secretaria de Relacions Exteriors també té una altra funció radicalment oposada: promoure la presència empresarial catalana a l'exterior?

—Això és més competència del Departament d'Indústria a través del Consorci de Promoció Comercial de Catalunya (COPCA). Però no són radicalment oposades. Nosaltres hem signat un conveni amb el COPCA per promoure conjuntament activitats empresarials orientades a la cooperació amb el desenvolupament.

—Com ara què?

—Organitzar, per exemple, una missió empresarial en un país de l'Àfrica on els empresaris directament no hi anirien. Fer un hospital està molt bé, però és tant o més important que una empresa catalana, respectant els codis ètics, faci una fàbrica i doni feina a gent del país. Costa d'Ivori, per exemple, és el primer productor de cacau del món: el 40% s'hi fa allà. Quin és el seu gran objectiu? Que allà s'instal·li una indústria transformadora, de manera que s'incrementi el valor afegit d'aquestes matèries. El principal factor de desenvolupament dels països és el comerç. Està demostrat. Tots els països que han aconseguit entrar d'alguna manera en la globalització, han

millorat els indicadors de desenvolupament humà: l'esperança de vida, la taxa d'alfabetització, etcètera. Una altra cosa és que s'hagin d'introduir determinats correctius al comerç internacional.

—Fa poc, quan el Govern basc va amenaçar d'assumir competències que l'estat li nega, el Govern català va dir que podia fer el mateix en algunes matèries i va esmentar la representació de Catalunya a l'exterior. L'estat atura aquesta voluntat del Govern?

—El Govern de l'estat, que no l'estat, té una posició molt restrictiva. Jo mateix he denunciat moltes vegades que en els temes de política europea del Govern de l'estat, les comunitats autònomes som absents. No se'ns té en compte en els consells de ministres i no hi ha una participació real a les comissions corresponents. Però, en canvi, és cert que les comunitats autònomes, i en això Catalunya ha estat pionera, tenen cada vegada més presència a l'exterior. No ens limitem, per exemple, a fer una política de recerca estrictament dins del país, sinó que el Laboratori General d'Assaigs ha signat una sèrie de convenis i està en una xarxa europea. I això passa en tots els departaments. Les relacions internacionals deixen de ser, cada vegada més, un patrimoni exclusiu dels estats. Aquest és també un aspecte de la globalització. És una realitat imparabile que no es pot limitar.

—Dins de la UE, però, les regions no tenen massa veu.

—No estem satisfets amb el Comitè de les Regions, perquè, amb tots els respectes per les ciutats, creiem que les necessitats de participació en la UE d'una regió amb competències legislatives no són les mateixes d'una ciutat. És una cosa diferent.

—És cosa de la UE?

—No és tant un problema de la UE com del Govern de l'estat. Hi ha països com Alemanya i Bèlgica que han resolt aquest tema, però Espanya no. La posició del Govern Aznar és molt tancada en aquest tema i no crec que canviï en aquesta legislatura. Hem constituït un grup de regions amb

"El principal factor de desenvolupament dels països és el comerç."

competències legislatives que intervé en el debat europeu. Els resultats arribaran a mitjà o llarg termini. Però no pot ser que nosaltres siguem responsables d'aplicar la política agrícola, que té un cost polític perquè has de prendre mesures impopulars —i la pagesia, evidentment, protesta—, en canvi, no se'ns associï a aquesta legislació.

—Quina relació hi ha amb els casals catalans i quina funció han de representar en la projecció de Catalunya a l'exterior?

—Tenim un programa de subvencions a les activitats culturals dels casals, però l'estratègia de futur és que, de forma progressiva, es creïn consulars cívics, centres que puguin desenvolupar determinades funcions.

—Per exemple?

—Per exemple, la crisi argentina ens ha decidit a crear una mena d'oficina de treball al Casal de Buenos Aires. Allà, els qui tinguen la nacionalitat espanyola primer, i qualsevol altra persona després, podrà portar-hi el seu currículum i fer una entrevista, per-

què les seves dades passen al Servei Català de Col·locació. Ja que no tenim ambaixades i consulars, hem d'aprofitar aquesta xarxa de casals.

—I també hi ha relacions amb els consulars d'altres països a Barcelona?

—Evidentment. Barcelona és la segona o tercera ciutat del món que no és capital d'estat amb més consulars. Si la consolessa d'Estats Units o el cònsol de França a Barcelona s'emporten una bona impressió d'aquest país, això ens ajuda a tenir una presència més forta als països que ells representen. El Govern català els organitza debats —sobre el Fòrum 2004 o l'autogovern— i activitats culturals perquè coneguin Catalunya.

—I és efectiu?

—Fa dos o tres anys els vam portar a veure la vall de Boí. No diré que van ser els responsables de la declaració de Patrimoni de la Humanitat del romànic de la vall, però sí que van fer gestions amb els seus governs perquè donessin suport a aquesta candidatura.

Àlex Milian